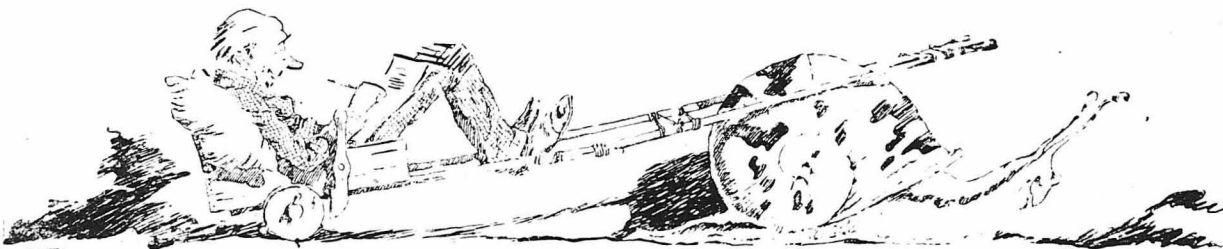

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του RENE MAIZEROTY

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ

Μόλις πρό ολίγου, καθώς επέστρεφε από τη modistρα της, την κ. Ρουτρίγγ, όπου έκανε την τελευταία πρόβα μιας θαυμασίας τουαλέτας της, η μικρή κόρη Ροζίνα, έδιάλεξε από τη βιτρίνα ενός μαγαζιού την ωραία αυτή ξανθή κουκλίτσα που κρατείται στα χέρια της. Και μίη ξημέρας τι να κάνει ως που να γυρίσει το μορφάκι από τον περίπατό του, καθεται, τι τρελλή που είναι, σαν να βγήκε χτές απ' το σχολείο της, και παίξει ή ίδια με την κουκλίτσα και γελήσει σαν μωρό.

Δεν υπάρχει τώρα κανείς να την σκοτώσει, ούτε καν ο γέρος βαρώνος του Σαιν-Λυζ, που την ακολουθεί παντού σι σκυλάκι. Έχει αρχίσει να σποτεινιάζει και η οικογένεια των δέντρων που διαγράφονται μέσα στους κήπους του σαλονιού, απ' τ' ανοικτά παράθυρα, έχουν την παράξενη φανέλα γιαπωνέζικης άκουαρέλλας. Είναι η γλυκιά στιγμή του δειλινού που γίνεται κανείς εύτυχης όταν γυρνάει λίγο έξωτα, ένα ξωτό τρυφερό κι' ειλκρινή...

Η αίνιγματική μορφή της μικρής κοντέσας παίρνει μιιά εξαφρασή ηδονάβειας μέσα σ' αυτό το ημίφως. Και με τα χυσιά μιλιά της, τα κατακόκκινα χείλη της και τα μεγάλα έκπληκτα μάτια της, θαλεγε πως είναι η μεγάλη αδελφή της κουκλίτσας που σφίγγει στα δάχτυλά της...

Βέβαια η άγγλιδα γκουβερνάντα θα έπρεπε το δρόμο των σκολίων για να γυρίσει σπίτι με το μορφάκι... Πώς μελαγχολεί η κοντέσσα!... Τι παράξενα που νοιώθει τον έαυτό της!...

Είναι άρα γε εξ' αιτίας της μοναξιάς; Είναι η σιωπή; Είναι το βράδυ που έρχεται; Η μικρή κοντέσσα δέ γελάει πια τώρα. Ονειροπολεί... Παραδίδεται με νοχέλια σέ αναμνήσεις, όπως μια άρρωστη πίνει στην ανάφραση της στάλας στάλα ένα ποτήρι παλιού κρασί. Νοιώθει την καρδιά της να πλημμυρίζει από παιδικές νوستαλγίες, έτσι καθώς κοιτάζει τα σμάλτινα μάτια της κουκλάς. Και το μονότονο κλόσμα των άμαζών που περνούν στο δρόμο ναγουρίζει το όνειρό της.

Ξαναγίνεται μικρή — πολύ μικρούλα — σαν τότε που φορούσε άζομη κοντά φουτανάκια κι' έπαιζε τα παιχνίδια για να δη' τι έχουν μέσα. Ξαναβλέπει την χροαστή ζωνία της, την παλιμή πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο, όπου καθόταν κι' έλεγε από το πρωί ως το βράδυ ή καλή νταντά της και τα γεμάτα κουκλές ζωνία της, κουκλές καινούργιες και κουκλές ανάπηρες... Αυτές τις ανάπηρες προτιμούσε κυρίως, τις κουκλές δίχως χέρια, τις ξεβαμμένες, τις σπασμένες...

Ξαναβλέπει τον πατριό της πύργο, τα απέριστα δωμάτια που τα πορτραίτα των προγόνων της την ετρόμαζαν τόσο πούτρεπε όπως ολόκληρες να τη ναγουρίζουν με τραγούδια για να άποκοιμηθή... Θυμάται το πάρομο με τα μαρμαρένια αγάλματα στα κιάσια, την ζωνία που είχαν χρεμάσει ανάμεσα από δυο τίτες, θυμάται πως ξεφόνιζε όταν την κουνούσαν: «άζομη... άζομη πιά δυνατά!...» Ω! τι μελαγχολία που της φέρνον αντές ή αναμνήσεις!

Και ή μικρή κοντέσσα Ροζίνα άναστενάζει, άναστενάζει βαθειά, σίν νάχη κάποιο βάρος στην καρδιά της... Απ' τα μισόκλειστα μάτια της είναι έτοιμα να τρέξουν δάκρυα. Αναλογίζεται τα χρόνια του σχολείου, τα άμειρμα στην άρχη, αλλά κατόπιν γεμάτα από άνησυχία, από πειρασμούς και κρυφούς πόθους. Το σχολείο που όταν προτοκλειστήκε έσοιτηριζή την έκανε να κλάψη τόσο πικρά, αλλά που σε λίγο καιρό παρηγορήθηκε, το συνήθισε και το άγάπησε. Ήταν ένα μοναστήρι που έφοιτούσαν κορίτσια καλών οικογενειών. Και θυμάται τις καυμένες τις αδελφές που δεν άγνωσσαν ότι μιιά παριζιάνα τα ξέρε όλα και δεν ξέρε τίποτε και που τραβούσαν το διάβολό της ως που να της μάθουν κάτι. Θυμάται άζομη ένα τραγούδακι δίχως άρχη και τέλος που έλεγε με τ' άλλα κορίτσια στην αυλή του σχολείου, μ' ένα ωραίο φερραίν, που άζομη σήμερα άνεβαίνει μόνο του στα χείλη της:

Μικρούλα Παριζιάνα
Ιός μου τα χείλια σου παπούτσια
Νά πετάξω στον παράδεισο...

Θυμάται τα τρυφερά ραβασάκια που έστέλναν ή μεγάλες στις άγαπημένες τους — γραμματάκια γεμάτα γλυκά αισθήματα που τις διασκέδάζανε τόσο. — Θυμάται τους κοιτώνες όπου έπρεπε να κατακλιθούν άμύλητες την ωραμένη ώρα, κάτω από τα άσπρη βλέματα της έπιμελητριάς.

Και άργότερα, πάλι την έπιστροφή στο μοναστήρι ύστερα από τις διαζοπές, τις χαμηλόφωνες έξομολογήσεις που έκαναν μεταξύ τους, μιλώντας για έξαδελφούς, για άπηγορευμένα βιβλία, για κάθε τι που άφορα τον έρωτα και τα όνειρα των άξέβγαλων κοριτσιών.

Και τώρα τα όνειρα αυτά κι' οι πόθοι της μικρής κοντέσας πραγματοποιήθηκαν, τώρα που έχει έναν άνδρα που την λατρεύει όσο κανείς άνδρας λατρεύει τη γυναίκα του — ή τρελλή Ροζίνα νουσταλγεί τις κουκλές της και τα παιδικά της χρόνια. Η κουκλίτσα αυτές ήσαν πιά άστειρες απ' τους άνδρες, δεν είχαν χαμιά άξίωση και δεν έκαναν κανένα παράλογο όταν ένα καριότσι της τις έσταζε. Ήσαν λιγώτερο καζές από τις καλές φιληνάδες και πιά εύκολα μορούσε κανείς να τις αναθέσει από ένα μορφάκι. Και το κάτω — κάτω τις άγαπούσε κανείς λίγες μέρες κι' ύστερα τις άλλάζε...

Έξαφνα ή μικρή κοντέσσα Ροζίνα θυμάται ότι την περιμένον στο γαλακτοπωλείο του Πρέ-Κατλάν, ότι χθες στο χορό των Στόκφορντ ώριστήκε σ' αυτόν το θεοπάλαβο το Ρενέ ότι θα πήγαινε στο ραντεβού που της ώρισε έστοι και για πέντε λεπτά.

Η ώρα έχει περάσει... Ξέρε όμως ότι ο Ρενέ Φοντροάιγ είναι τρελλός για την άγάπη της, ότι δεν τρέφει παρά αυτή την τολμηρή χίμαιρα και ότι θα έδινε τη ζωή του για να μπορούσε να γονατίσει μιιά φορά μπροστά στα μικρά της πόδια. Είχε λοιπόν άζομη καιρό να τον συναντήση. Είναι ύπερβέβαιη ότι θα την περιμένει ως που να νυχτώση για καλά...

Άλλά προτιμά να μισοκοιμάται στο μαλακό καναπέ της και να έξακολουθή τ' ονειροπόλημά της γυρίζοντας στα πρώτα παιδικά της χρόνια — όταν κρατούσε, σαν τώρα, στα χέρια της μιιά κουκλίτσα με μάτια από σμάλτο, μιιά μικρή κουκλίτσα σαν αυτή, μιιά άδωα κουκλίτσα, που την έμποδίζει να πάη στο ραντεβού του Ρενέ και να προδώση τον σύζυγό της...

Κ' ή ώρες περνούν, κι' ή νύχτα πέφτει σκοτεινή και γεμάτη ειρήνη κι' ο Ρενέ περιμένει, περιμένει... του κάκου...

Ρενέ Μαιζερούκ

Είναι ή μεγάλη αδελφή της κουκλίτσας που σφίγγει στα δάχτυλά της...

ΤΟ ΠΙΝΕΝΜΑ

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΑΝΤ

Τό πλήθος είναι συνήθως ύπερβολικά έπιεικές: Συγχωρεί τα πάντα έξτος από τη μεγαλοσύνη...

Είναι πολύ δυσκολώτερο να μιλήση κανείς για ένα πράγμα, παρά να τό' κ' ά μ η... Όταν ο άνθρωπος ένεργεί γίνεται μιιά μαριονέτα, ενώ όταν γράφει γίνεται ποιητής!...

Όλα τα κακά ποιήματα προέρχονται από αισθήματα άληθινά. Φυσικότης σημαίνει σαφήνεια, δηλ. αντίκαλλιτεχνικότης!...

Οι γυναίκες είναι θελκτικά «ε γ ν η τ ε ς» και όμως δεν καταλαβαίνουν τίποτα από την τέχνη.

Αί λογοτεχνικά προτιμήσεις ενός άτόμου προέρχονται από την ιδιοσυγκρασία του και όχι από τις μελέτες του.

✱

Φεύ! Ποιον δεν έβάπτισεν εις δάκρυα ή μοίρα: Η νηπιότης... δέλεαρ γλυκύ και πλάνον είναι, Μέλι προσχρόιον άνωθεν του βίου τον κρατήρα Όθεν άντλούνται έπειτα ψεύδη, κλαυθμοί, όδύνα.

Σ. Βασιλειάδης